

fra og med 1. april 1964, mens udbetalingen af tillægspension begynder 1. april 1965.

Om baggrunden for lovforslaget oplyste *arbejdsministeren* i sin mundtlige fremsættelsestale i folketinget bl. a. følgende:

„Tanken om at forbedre indkomsterne for de ældre ved indførelse af en tillægspension er i årene efter den anden verdenskrig dukket op i en række lande. Baggrunden herfor har dels været den kraftige økonomiske udvikling og den dermed følgende velstandsstigning, der har fundet sted i denne periode, dels den udbygning af den almindelige folkepensionering, der efterhånden er sket i disse lande.

Jeg vil også pege på, at i nogle af de lande, som det er mest nærliggende at drage sammenligning med, er der i de seneste år tilvejebragt tillægspensionsordninger. Dette gælder således i Sverige, Norge, Finland og England.

Her i landet blev problemet om indførelse af en tillægspensionsordning i form af en forsikringsmæssig overbygning på alders- og invaliderentelovgivningen allerede behandlet af folkeforsikringskommissionen af 1948, der imidlertid ikke på daværende tidspunkt mente at kunne anbefale indførelse af en sådan ordning, hverken på obligatorisk eller frivilligt grundlag.

Spørgsmålets behandling førte imidlertid til vedtagelsen i 1956 af lovgivningen om *pristalsreguleret alderdomsopsparring*, hvorved det blev muligt på frivillig basis gennem forsikringsselskab, bank eller sparekasse at sikre et vist beløb i alderdommen, således at beløbet er sikret værdifasthed dels gennem præmierregulering, dels gennem tilsagn om et særligt indekstillaæg fra staten.

Tillægspensionstanken blev siden inddraget i overenskomstforhandlingerne i foråret 1961 med henblik på at indføre en tillægspensionsordning som et led i arbejdsmarkedets kollektive aftaler. På grund af spørgsmålets omfattende og komplicerede karakter kunne overvejelserne herom imidlertid ikke afsluttes på daværende tidspunkt, men et udvalg, der i medfør af mæglingsforslagene nedsattes af Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening, fik til opgave at undersøge mulighederne for at indføre en sådan ordning. Der var altså på daværende tidspunkt en positiv indstilling hos hovedorganisationerne over for at finde frem til en tillægspensionsordning.

Dette udvalg, der benævntes *efterlønsudvalget*, afgav i sommeren 1962 sin redegørelse, der indeholdt en teknisk gennemgang af de problemer, der knytter sig til indførelsen af en tillægspensionsordning.

Under overenskomstforhandlingerne i vinteren 1962-63 viste det sig ikke muligt at tilvejebringe aftale om indførelse af en tillægspensionsordning som led i de kollektive overenskomsters fornyelse. I erkendelse af problemets betydning og ud fra ønsket om, at den per-